

Иза кулиса студија

Посета краткоталасној станици

— Могу ли да уђем у студио?
— питам дежурног спикера.

— Не. Сад је емисија у току. Али, ако желите, можете погледати кроз прозор из контролне собе.

Емитује се јутарњи концерат краткоталасне станице. Кроз прозор видимо четири госпође (или госпођице?); са њима је симпатични Симица Беговић са својом гитаром и хармонијом.

Спикер, г. Месаровић, објашњава ми:

— Сад пева госпођица Рађија Пашић... Госпођу Лелу Ђорђевић, сестру г. Беговића, знате... до ње је госпођа Вуковић, она ће сад да пева, а до ње је наша спикерка за српски, госпођа Стефановић... на хармоници прати г. Блам.

Дакле, упознавање је извршено. Истина, само једнострано, али за сад је доста и толико.

Госпођица Рађија је отпевала, и

Симица на гитари са Бламом на хармоници свирају живо, весело коло.

Рађија, несвесна да је ми посматрамо, игра коло, живо, ситно, темпераментно. Лела се смеје, показујући јој на нас... она се окреће, види нас, одврати нам осмехом, али и даље игра.

После госпођице Пашић, пева госпођа Вуковић, па госпођа Лела Ђорђевић. Казаљке на великом часовнику ближе се цифри 9. Кроз два минута, емисија треба да се заврши.

Казаљка показује тачно 9 часова. Микрофону прилази госпођа Стефановић:

— ...Јутарњи концерат је завршен! Ова објава се понавља на француском и немачком, и тиме је концерат заиста завршен!

Микрофон се искључује и врата студија се отварају. Беговић ми прилази, (он једини зна циљ моје посете, јер сам се с њим и договорио!) и ја започињем разговор са њим. Истина, требало би да се поступи по џентлменском правилу »ladies first«, али сад сам већ у разговору са Симом...

— Откуд вам песме које певате госпођа Лела и ви? Колико сам ја запазио, то су великим делом јужносрбијанске песме...

— Бићу искрен па ћу вам рећи:

Госпођица Рађија Пашић пева често на радију

главни мој извор, то је један мој добар познаник, велики љубитељ и познавалац песме. Он је права ризница песме, уз то певач, чији орган је ретко наћи... Најзад, рећи ћу вам и његово име, па било му право или не — то је инжењер Павле Стаматовић. Њему ми дугујемо највећи део нашег репертоара. А има и други начин, то је непосредан метод — чути песму у крају, где је и поникла. Ево, видите ове сличице: ова, са децом, то је из Клисура Радике... Ја сам деци дао мало чоколаде, а они су мени певали и научили ме »Чије је теја, аман, девојче...«. А овај војник, опет, кога сам нашао у близини Струге, дао ми је оригиналну верзију »На Струга дужан да имам...« и научио ме »Катринче, девојче...«

Сима Беговић је ветеран радија, те ми је скоро незгодно да га питам кад је први пут наступио.

Ипак га питам:

— Шест година...

— Па, то значи скоро од самог почетка?...

— Да, тако некако. Имао сам, додуше, годину дана »отсуства«, кад се наша севдалинка певала уз пратњу оркестра...

— Како је ваше мишљење о томе? Да ли севдалинка трпи од нота?

— То се питање више пута потрзало. Ја лично, сматрам да је севдалинку потребно осетити, преживети. Она се не може певати хладно, без дубоког разумевања њене

Симица на послу у Клисури Радика